

αἰδανεᾶ ἡ, Σίκιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αἰδάνι.

Τὸ κλῆμα τὸ παράγον τὴν σταφυλὴν αἰδάνι. [**]

αἰδανήσι τό, ἀμάρτ. αἰδονήσι Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αἰδανήσιος.

Εἶδος σταφυλῆς τῆς καλουμένης αἰδάνι, ὁ ἰδ.

αἰδανήσιος ὁ, Νάξ. (Φιλότης.)

Τὸ ἀμάρτ. ἐπίθ. αἰδανήσιος μεταπεσὼν εἰς χρῆσιν οὐσιαστικοῦ.

Οἶνος κατασκευαζόμενος ἐκ σταφυλῆς τῆς λεγομένης αἰδάνι.

αἰδάνι τό, Ἀμοργ. Ἀνδρ. Θήρ. Νάξ. (Κορων.) Πάρ. Σέριφ. Σίκιν. Σῦρ. Φολέγ. αἰδάνι Ἀμοργ. Κρήτ. Χίος αἰδόνι Θήρ. Κρήτ.

Ἴσως ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. εἰδάνη. Κατὰ Γ' Χατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 4 (1892) 471 ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ Ἀδάνιον, ὁ ἐκ τοῦ τοπων. Ἀδανα.

Εἶδος σταφυλῆς συνήθως λευκόν, σπανιώτερον μέλαν, ὠριμάζον κατὰ τὰ μέσα Ἰουλίου, καὶ ἕτερον πρασινωπὸν ὠριμάζον κατὰ Σεπτέμβριον. Συνών. μαυράιδανο. [**]

αἰδανόσυκο τό, Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. αἰδάνι καὶ σῦκο.

Εἶδος σύκου.

αἰδάρι τό, ἀμάρτ. αἰδάρι Μύκ.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *aidar*.

Ἀιδάρισι, ὁ ἰδ.: Νά ᾿χω αἰδάρι, τραγουδῶ καλὰ (ἂν ἔχω βοήθειαν ἐν τῷ ᾄσματι, ἄδω ἐπιτυχῶς).

αἰδάρισι ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) αἰδάρισι Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. αἰδάριω.

Βοήθεια, ἀρωγὴ ἐνθ' ἄν.: Δὲ θέλω, Χριστιανειά, τὴν αἰδάρισί σου! Ἀπύρανθ. Νεὸς εἶναι ὁ πεθερός του καὶ θὰ βρῇ αἰδάρισι αὐτόθι. || Φρ. Θὲς αἰδάρισι; (φρ. λεγομένη χάριν ἀστεϊσμοῦ πρὸς τρώγοντα) Σίφν. Συνών. αἰδάρι, αἰδαρισιού, αἰδάρισμα.

αἰδαρισιού ἡ, ἀμάρτ. αἰδαριού Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αἰδάρισι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. G Meyer Neugr. Stud. 43.

Ἀιδάρισι, ὁ ἰδ.: Νά ᾿χω αἰδαρισιού, τραγουδῶ καλὰ.

αἰδάρισμα τό, Μύκ. Νάξ. αἰδάρισμα Μύκ. αἰτάρισμα Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. αἰδαρίζω, δι' ὁ ἰδ. αἰδάριω.

Ἀιδάρισι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐκόψανε κ' ἐφύανε χωρὶς νὰ κάμουνε τὸ παραμικρὸ αἰδάρισμα (χωρὶς νὰ δώσουν τὴν παραμικρὰν ἀρωγὴν, ἐπικουρίαν) Νάξ. Μοῦ ᾿καμε, βλέπεις, τὸ αἰδάρισμα, ὅντας ἦτανε οἱ ἐλαιοὶ μου ἕνα γόνα! (εἰρωνικ. δὲν μ' ἐβοήθησε ποσῶς) Παξ.

***αἰδαριστὰ** ἐπίρρ. αἰδαριστὰ Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *αἰδαριστός.

Ἀλληλοβοηθητικῶς, τὸ νὰ βοηθῇ τις δηλ. ἄλλον εἰς ἐργασίαν τινὰ δωρεὰν ἐπὶ ἀνταποδόσει τῆς ἐργασίας ὑπὸ τοῦ βοηθουμένου: Ἀῦριο θὰ πάμε αἰδαριστά.

αἰδαριστῆς ὁ, Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. αἰδαρίζω, δι' ὁ ἰδ. αἰδάριω.

Βοηθὸς εἰς ἐργασίαν τινὰ ἐνθ' ἄν.: Ἐνα αἰδαριστὴ εἶχα χτὲς ᾿ς τὴ δουλειά μου Ἀπύρανθ. Πρέπει νὰ βρῶ δὐὸ τρεῖς αἰδαριστᾶδες γιὰ τὴ δουλειά ποῦ ξέρεις αὐτόθι. Ἀῦριο θὰ πάρω μὴν αἰδαρίστρα γιὰ τὴν πλύσι αὐτόθι.

αἰδάριω Κίμωλ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. κ. ἄ. αἰδάριω Κρήτ. Σίφν. αἰδάριω Σίφν. αἰτάριω Κέρκ. Μεγίστ. Παξ. αἰδέριω Ἰων. (Σμύρν.) Κρήτ. αἰτέρνω Μεγίστ. αἰδαρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *aidar*. Τὸ αἰτάριω ἐκ τοῦ Ἰταλ. *aitare*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Φωσκόλ. Φορτουν. πρόλογ. στ. 129 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «θωρῶντας τσοι τέτοιας λοῆς κ' ἐγὼ εἰδάρισά τσοι».

Βοηθῶ, ἐπικουρῶ ἐνθ' ἄν.: Ἀδες νὰ τὴν αἰδάριωμεν ν' ἀποθερίση Κρήτ. Αἰδαρέ με ν' ἀρμέξωμε αὐτόθι. Νά ᾿ρθης αῦριο νὰ μ' αἰδάρις ᾿ς τ' ἀμπέλι Νάξ. Ἐλα ν' αἰδαριστοῦμε νὰ σκάψωμε τ' ἀμπέλι μας αὐτόθι. || Φρ. Ὁ Θεὸς ν' σ' αἰδάριη! Κύθηρ. || Ἀσμ.

Ἄγιε Παντελεήμονα καὶ ἄγιε Ἀ-Στράτηγέ μου, αἰδάρετέ με τ' ὄρφανὸ νὰ χτίσω μοναστήρι Κρήτ. Συνών. ἀγιοτάριω 1.

αἰδέσιμος ἐπίθ. κοιν. αἰνδέσιμος Σίφν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. αἰδέσιμος.

1) Σεβάσιμος, συνήθως ἐν τῷ ὑπερθετικῷ βαθμῷ αἰδεσιμώτατος ὡς τίτλος τῶν ἱερέων κοιν. 2) Οὐσ., ἱερεύς, πρεσβύτερος Κεφαλλ. κ. ἄ.: Θὰ μεσιτέψη ὁ αἰδεσιμώτατος Κεφαλλ. 2) Τὸ οὐδ. οὐσ., τὸ αἰδέσιμον, ἡ ἱερότης (ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης) Κρήτ. Σίφν. κ. ἄ.: Θὰ πῆς γιὰ τὸ αἰδέσιμο τῆς ἡμέρας Κρήτ. Ἦρχε γιὰ τὸ αἰνδέσιμο τῆς ἡμέρας (ἦρχε = ἦλθε) Σίφν.

αἰδεσιμότης ἡ, λόγ. πολλαχ. ᾿δεσιμότητα Αἰασκαράτ. Στιχουργ. 41.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. αἰδέσιμος.

Σεβασμιότης, ἀγιότης, ἐν προσφωνήσει πρὸς ἱερεῖς χάριν σεβασμοῦ: Ποίημα.

Κάνει μὲ δαύτη ἡ ᾿δεσιμότητά του Χριστὸς ἀνέστη τόσο ἀδερφικᾶτο.

Πβ. ἀγιοτή 1, ἀγιοσύνη.

αἰθα ἡ, Πόντ. ὄφρεια Ἀττ. Ἦπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. αἰθνια. Διὰ τὸν τύπ. ὄφρεια πβ. τὸ μεσν. αἰφνια ἐν τῷ Πουλλολόγ. στ. 127 (ἐκδ. Wagner σ. 183). Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 80 καὶ ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 66.

1) Πτηνὰ θαλάσσια τοῦ γένους τῶν *merginae* τῆς τάξεως τῶν στεγανοπόδων (*palmideae*), *mergus merganser*, *mergus albellus* καὶ *mergus zerratur*, πρὸς τὰ ὅποια συγγέονται κοινῶς αἱ κολυμβίδες (*colymbidae*), πτηνὰ βορείων τόπων ρυπαρομέλανα καὶ μὲ ὑπέρυθρον πτίλωμα κεφαλῆς Ἦπ. Πόντ. 2) Τὸ πτηνὸν φαλακροκόραξ πυγμαῖος (*phalacrocorax pygmaeus*) τῆς τάξεως τῶν πελεκανιδῶν (*pelecanidae*) Ἀττ. (πβ. Th. Heldreich Faune de Grèce 59). [**]

αἰθέρας ὁ, λόγ. σύνηθ. αἰθέρας Κρήτ. Πόντ. (Χαλδ.) Σάμ. αἰθέρα ἡ, Ἀντικύθ. Κρήτ. αἰθέρα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. αἰθήρ.

